

Με το ΑΙΓΑΙΟΝ σε Ικαρία-Σάμο

Άφιξη με το ΑΙΓΑΙΟΝ στον Άγιο Κήρυκο. Ανακούφιση μετά το αγκυροβόλημα σ' ένα δύσκολο και φουρτουνιασμένο λιμάνι. Κι ύστερα, γλυκός κατάρηλος στα γαλήνια σαμιώτικα νερά, πανδαισία του αρχιπελάγους

ΚΕΙΜΕΝΟ: CPT ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΜΑΜΙΔΗΣ

Το ΑΙΓΑΙΟΝ γύρισε σιγά, όλο αριστερά, με μούρη στην μπούκα του λιμανιού στον Άγιο Κήρυκο. Ο αέρας φύσαγε δαιμονισμένα, μαίετρος κατευθείαν μέσα από το λιμάνι, εκεί που ήταν η μεγάλη ομώνυμη εκκλησία. Αριστερά αφήσαμε το νότιο λιμενοβραχίονα με το άγαλμα του Ίκαρου. Τεράστια γράμματα έγραφαν «Καλωσήρθατε στο νησί του Ίκαρου». Το ΑΙΓΑΙΟΝ ήταν χωρίς προπελάκι, μονοτίμονο, μακρύ, μανουβράριζε δύσκολα και ακόμη δυσκολότερα γύριζε πάνω στον αέρα. Πήγαμε σιγά σιγά κοντά στη στεριά, κατά την εκκλησία. Μια βάρκα ξέκοψε απ' τη στεριά, ήρθε κοντά σε μια σημαδούρα. Η πλώρη μας ήρθε σχεδόν πάνω απ' τη σημαδούρα – δύο κάβοι κρέμονταν απ' τις αριστερές μπίντες. Οι βαρκάρηδες τους άρπαξαν και τους έβαλαν γρήγορα πάνω στη σημαδούρα, κλειδώνοντας τις γάσες μ' ένα τεράστιο κλειδί. Το ΑΙΓΑΙΟΝ προχώρησε κι άλλο, άφησε αριστερά τη σημαδούρα με λασκαρισμένους κάβους και άρχισε να μανουβράρει πρόσω ανάποδα, ενώ η πρύμνη τρανταζόταν ολόκληρη απ' την έντονη μανούβρα.

Γυρίσαμε πάντα στον καιρό. Ο αέρας τώρα σφύριζε δαιμονισμένα από αριστερά. Φούντο και η αριστερή. Το βαπόρι άρχισε να 'ρχεται πίσω, ψηλωμένο κατά τον Ίκαρο, όπου ήταν και η θέση πρυμνοδέτησης. Ο κάβος της πλώρης σιγά σιγά λασκαριζόταν κι έσερνε και η άγκυρα. Χρειαζόταν προσοχή. Δεν έπρεπε να φερμάρουν οι καδένες πριν πιάσει κάβο η πρύμνη, διότι το βαπόρι θα 'κανε «κεφάλι» πάνω στον καιρό και η πρύμνη θα γύριζε κατά την μπούκα του λιμανιού, κι άντε μετά να τη μαζέψεις. «Πρόσεχε», γάβγισε το μεγάφωνο. «Εκατό», απάντησα. «Ογδόντα, εξήντα, πενήντα, σαράντα, τριάντα, είκοσι, πρόσω την αριστερή, κάπτεν», είπα. Αμέσως η προπέλα δούλεψε, το πλοίο ερχόταν πια αργά πίσω κι έκοβε. Τότε δεν μπορούσα να καταλάβω την αγωνία του καπτά Μήτσου, που επιστευόταν την πρύμνη του βαποριού σ' έναν καινούργιο στα φέριμποτ αξιωματικό. Το πλοίο ήρθε στα δέκα μέτρα και είχε κίνηση ακόμη πίσω σιγά, ενώ με το κόψιμο της ταχύτητας άρχισε να ξεπέφτει πιο έντονα προς τα δεξιά, προς τον Ίκαρο, που ήταν η θέση

μας. Δέκα μέτρα ακόμη. «Κράτει», είπα. Αμέσως έγινε. Τα βιλάγια φύγανε στο μόλο. Οι καβοδέτες τ' άρπαξαν γρήγορα και οι δυο κάβοι δεμένοι πάνω τους από αριστερά έφυγαν για τη στεριά. Καπελώθηκαν στις μπίντες, το βαπόρι «ξέσερνε» ακόμα. Ήθελε τρία μέτρα για τη θέση του δεξιά κι άλλα πέντε για πρύμα. «Πρόσω αργά», ξαναείπα. Οι κάβοι φερμάρανε, και αμέσως οχτάρια στις μπίντες. «Πονέσανε» και οι δύο το ίδιο. Η πρύμνη σταμάτησε την ξεπεσουρά, όμως τώρα ερχόταν πιο γρήγορα πίσω. «Πιο πολύ το πρόσω», είπα. Στην πλώρη φυσικά φερμάρανε οι κάβοι. Το βαπόρι «μπαστουρωμένο» πια στ' αριστερά από πλώρη κι από πρύμνη κρατιόταν με την μπάντα στον καιρό. «Άμα μου κάνεις αυτό το ρεμέτζο δεν θέλω τίποτα άλλο», ακούστηκε η φωνή του καπτά Μήτσου. Βέβαια, έλεγε ψέματα. Τρόπος του λέγειν, που υποδήλωνε όλη την αγωνία του καπετάνιου μη δώσω καμιά κουτουλιά πίσω, αφού μου είχε εκ των προτέρων ρίξει το βάρος του ρεμέτζου. Σίγουρα ο καπτά Μήτσος θα ήθελε κι άλλο κι άλλο, κάθε φορά που το πλοίο θα έπιανε λιμάνι. «Κράτει, αγάντα η άγκυρα». Σιγά σιγά το πλοίο σταμάτησε κι έριξα καταπέλτη επάνω στον ντόκο. Περιμένα λίγο να μη μετακινήθει και είπα: «Νέτα». Κάτι σαν γρύλισμα ακούστηκε πάλι απ' τα μεγάφωνα. Απορία, ανακούφιση, ποιος ξέρει. Το σίγουρο ήταν ότι είχα κάνει το πρώτο ρεμέτζο στην Ικαρία, με καιρό εφτά οκτώ σταπλευρά, και τα είχα πάει καλά, όπως διαπίστωσα απ' τα χαμόγελα ➤